

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

‘Terreny personal’

Fa un parell de setmanes, es va acabar *Terreny personal*, una de les grans sorpreses d'aquesta temporada a TV3, i només tinc un desig: que torni la temporada que ve. Ha estat un d'aquells treballs d'orfebreria amb els quals la nostra televisió pública ens obsequia sovint. Es tractava de resseguir la geografia catalana amb intensos i coloristes retrats de territoris com ara l'Empordà, el delta de l'Ebre, el Penedès o Santa Coloma de Gramenet. Guardo especial bon record dels capítols dedicats al Maresme i a la Barceloneta. Del primer, em vaig quedar amb el testimoni de la Georgina, que cada dia camina uns quants quilòmetres de platja per tornar des de la seva feina –és professora de música– fins a casa seva. I del segon em quedo amb tot: amb la llibreria Negra i Criminal, amb els

Poques emissores treballen tan bé aquest tipus de propostes

records d'un pescador nostàlgic, d'un incansable treballador social i de la Nini, la mestressa del mític restaurant Cheriff. El programa ha tingut l'habilitat i el mèrit de transmetre amb talent i amb gran emotivitat una concentració de les essències bàsiques de cada indret. Sense tòpics ni provincianisme, només relatant, dibuixant amb traç precís, els contorns de cada vivència, color i textura. Poques emissores treballen tan bé aquest tipus de propostes, amb la sensibilitat i el saber fer que requereixen. Em sap greu no haver-ne parlat abans en aquesta columna. Quasi sense adonar-me'n, *Terreny personal* ha anat fent forat dins meu, fins a esdevenir imprescindible. Ara ja no hi és i vull que torni.